

— Мой драгинко, отговори Зумруда съ кочии гласъ, ти трѣба да се увѣришъ че тя никога не те е обичала. Азъ сама се увѣрихъ за това. Тя си е играла съ тебе. Ней по-драгъ ще ѝ бѣде паша, какъвто и да билъ, отъ колкото робъ.

— Не съмъ азъ робъ, отвърна пламналъ Джехадъ, а вжбитъ му сега зацѣкаха отъ ядъ и отъ докачена гордостъ.

— То е още по-лошо, защото тѣ сега се обнасятъ съ тебе като съ робъ. Видишъ, мене не може да ме боли толкозъ, кога ме презиратъ.

Джехадъ се обърна на сѣдалото, раствори ржцѣ и заохка кѣто раненъ тигъръ. Той остана нѣкое време безъ да се помръдне съ погледъ мъртвешки, и гърдитъ му се надигаха, а пѣкъ отъ устата му излитаха болни, полумъртви въздишки.

— Събуди се, мой драгинко, тѣши се, не се отчайвай, твоята побезна скоро ще отиде други му въ харемътъ, а майка ѝ до тамъ ще те докара, да ѝ цѣпишъ на улицата дърва.

— Що? На улицата дърва да цѣпя! крѣсна Джехадъ и скочи на крака; между това Зумруда се отдалечи, и се смѣше тихо кѣто лисица. Подиръ туй падна Джехадъ на сѣдалото и заохка болно, кѣто звѣръ.

Между-това работата се развиваше бързо. Единъ петъченъ день Елмазъ-ханжмъ проводи на съсѣдниятъ пекаръ да ѝ опече гжска, съ намѣрение да отиде подиръ-пладнѣ заедно съ домашнитъ си горѣ надъ Бююкъ-дере, за да се позабавятъ подъ сѣнката на дърветата и край дивната бистра вода. Наистина подиръ-обѣдъ излѣзе тя заедно съ дъщеря си, съ Зумруда и съ Зейнеба изъ кѣщи, като поведе и Джехада. Кога додоха до фурната, обърна се отведнажъ Елмазъ-ханжмъ и каза на Джехада съ студентъ, пре-